

de af dobbelt Statsborgerret. Bør den paagældende i det ene Land, skal han være fritaget for Militærtjeneste i det andet. Giver den ene Stats Lovgivning ham Ret til ved sin Myndighed at give Afkald paa Statsborgerret i denne Stat, skal han der fritages for Militærtjeneste, saalænge han er umyndig.

Den anden Protokol fastslaaer den Grundsætning, at et Barn, som er født af en Moder, der har Statsborgerret i Landet, medens dets Fader er hjemløs eller af ukendt Nationalitet, skal have Statsborgerret i det paagældende Land.

Den tredie Protokol angaar de Hjemløse. Den Stat, hvor den paagældende senest har haft Statsborgerret, skal være pligtig til at modtage ham i Tilfælde af vedvarende Trang, eller saafremt han i Opholdslandet er dømt til Straf af mindst en Maanedes Fængsel. I førstnævnte Tilfælde kan Modtagelse dog ikke forlanges, naar den forpligtede Stat er villig til at erstatte Opholdslandet Udgifterne ved den paagældendes Forsørgelse.

Resultatet af 2. Kommissions Arbejde foreligger i en ret omfattende Beretning, der gør Rede for de behandlede Spørgsmaal og de Punkter, hvorom Enighed kunde opnaas. De sidstnævnte er formuleret som en Række Artikler, der vil kunne optages i en Konvention. Da man dog ikke kunde enes om det vigtigste Problem, nemlig Søterritoriets Udstrækning, har man ikke ment allerede nu at kunne vedtage en Konvention om de andre Punkter. Imidlertid forudsættes det, at Arbejdet paa Kodifikationen af disse praktisk vigtige Spørgsmaal vil kunne fortsættes og føre til Maalet paa Grundlag af det nu udførte Arbejde.

Hvad angaar Forhandlingerne i 3. Kommission blev der gjort talrige Forsøg paa at naa til en Formulering af i hvert Fald visse af de Grundsætninger, som bør være gældende paa dette Omraade, f. Eks. det almindelige Princip om Staters An-

svar for den Skade, som er en Følge af dens Pligtforsømmelse, eller om Ansvar ved Embedsmænds retsstridige Handlinger. Imidlertid er Spørgsmaalet meget kompliceret, og den for Arbejdet beregnede Tid viste sig ikke at være tilstrækkelig til blot tilnærmelsesvis at udtømme Emnet, saaledes at man ikke kunde naa frem til et afsluttende Konventionsudkast eller en Beretning. I en saadan vilde Mindretallet kræve optaget sine ovenfor anførte Synspunkter, og det ansaas af Flertallet ikke for opportunt at bringe disse til Udryk paa denne Maade. Man var derfor nødsaget til at nøjes med en Konstatering af det negative Resultat af disse Forhandlinger.

Paa Konferencen vedtoges dernæst forskellige Henstillinger og Forslag om Kodifikationsarbejdets Fortsættelse i Fremtiden. Det anbefales Staterne at følge de af Kodifikationskonferencen anerkendte Regler ogsaa i deres fremtidige tosidige Aftaler. Folkeforbundets Arbejde i disse Spørgsmaal bør saavidt muligt bringes i Samklang med de pan-amerikanske Bestræbelser paa dette Omraade. Det forbedrende Arbejde bør i Fremtiden omfatte Konventionsudkast, der skal forelægges Regeringerne til Udtalelse, og disse Udtalelser skal igen meddeles de andre Regeringer, forinden Konferencen indkaldes.

Endelig vedtog Konferencen bl. a. en Udtalelse til Gunst for en Fredning af Fiskebestanden i visse Omraader udenfor Søterritoriet.

Spørgsmaalet om Resultaterne af den første Kodifikationskonference og Arbejdets Videreførelse henvistes til den 11. Forsamlings 1. Udvalg. Forskellige Talere fremhævede her, at selv om Resultaterne af Konferencen ikke havde været store, skulde man dog ikke se altfor pessimistisk paa Spørgsmaalet og paa Mulighederne for Arbejdets Fortsættelse.